

SALUKI

- EKSOTISK, ELEGANT
OG EKSTREMT RASK

Tekst og foto: Klubbens medlemmer

Salukien er uslåelig vakker å se på. Den har et behagelig vesen, stor intelligens og mye sjarm. Men det er også en jeger, som det ligger tusenvis av år med målrettet avl bak. Den er rask, og vil med stor sannsynlighet løpe etter det meste som beveger seg. Hjemme foretrekker den å ligge mykt, og sove i seng eller sofa. Skaffer du deg en saluki, så kommer den til å bli en viktig del av livet ditt, og du må forberede deg på å bli hektet.

Det forbauser ofte nye salukieiere hvorfor de ikke fikk øynene opp for denne rasen tidligere. Det mange finner ut ganske raskt, er at de må anskaffe seg saluki nummer to. Det er et flott syn når salukiene setter opp farten og flyr over markene. Eksplosjonen av energi er nærmest berusende for både hund og tilskuer. Selv for en som opplever dette daglig, så blir det aldri kjedelig.

Rasens historie

Salukien, som også kalles for arabisk eller persisk mynde, anses å være en av de aller eldste hunderasene. Allerede ca. 6000 år f.Kr. eksisterte det hunder av tydelig salukitype. Disse ble holdt som jakthunder i Midtøsten, der rasen har sin opprinnelse. Gravfunn fra ca. 4000 år f.Kr. viser salukier svært like dem vi har rundt oss i dag.

Salukien er opprinnelig en jakthund som ble brukt av av beduiner og andre nomadestammer til hetsjakt under ekstremt tøffe forhold; fra ørken til steppe og karrige fjellområder. De vanligste byttedyrene var hare, gaseller og annet småvilt. Hundene jaget to eller flere

sammen og drepte gjerne byttet sitt selv. De ble også brukt sammen med jaktfalker, og hvis det var langt ut til jaktområdene, var det ikke uvanlig at salukiene satt på hesteryggen sammen med sine eiere.

Spesielt beduinene satte pris på jaktegenskapene hos salukien, og hundene levde sammen med sine eiere inne i teltene, der de ble beskyttet mot dagens hete og nattens kulde.

Ifølge muslimsk tradisjon er hunden et urent dyr, men det gjaldt imidlertid ikke salukien. Det var ikke en hund, men en saluki! Salukien ble ikke solgt, men kunne bli gitt som gave - som et tegn på takknemlighet eller vennskap. Eller man kunne bytte den for andre "likeverdige objekter", som for eksempel et par koner, hester eller kameler.

Grunnlaget for salukien i den vestlige verden i dag, ble lagt av hunder som ble gitt i gave til europeere som hadde en tilknytning til Midtøsten på 1800-tallet. Enten gjennom forretningsforbindelser eller fordi de var

utstasjonert gjennom militæret. Den første salukien ble importert til Norge av Mossen Enger i 1960 og Norges første salukikull ble født året etter.

Typevariasjon og fysikk

Så å si hver stamme/befolkningsgruppe hadde sin type saluki, avlet frem med tanke på byttedyr, terreng og ønsket utseende. Hundene fra de sørlige ørkenområdene var av en mindre og lettere type, mens hundene fra fjellområdene i nord var større og kraftigere. Rasestandarden er skrevet slik at den dekker alle varianter, og man ønsker å bevare de forskjellige typene. I prinsippet er alle farger, tegninger og kombinasjoner av farger tillatt, og den store fargevariasjon har også en funksjonell bakgrunn. Dessuten finnes det to hårlagsvarianter, korthåret og langhåret - sistnevnte har lenger silkemykt hår, spesielt på ørene og halen. Salukien skal uansett type, farge eller hårlag gi inntrykk av eleganse, ynde, symmetri, stor hurtighet og utholdenhet i kombinasjon med styrke. Dens uttrykk er verdig, intelligent og selvstendig, med et fjerntskuende, nærmest tankefullt blikk. Kroppsformen er lett rektangulær, men ofte gir inntrykk av å være lengre. Hannene blir omkring 58-71 cm i skulderhøyde og veier mellom 20 og 30 kg. Tispene er noe mindre.

Å leve med saluki

Saluki er ikke en "hvermanns hund", men i rette hender er den en behagelig følgesvenn. Salukien har et mykt og samtidig selvstendig temperament, hvilket iblant kan stille store krav til eierens tålmodighet.

En saluki skal være vennlig og verdig; den kan ofte virke litt overlegen, uinteressert og reservert, men skal aldri være redd, nervøs eller aggressiv. Den er følsom, reservert og kjenner "sine egne". Vanligvis ignorerer ►

den fremmede etter å ha snust litt på dem.

Som voksen er den rolig og stille inne, bjeffer sjeldent, og lukter ikke hund. I det fri er den livlig og leken. Den fungerer godt med barn dersom den er vant til å omgås dem, og det samme gjelder andre husdyr, som katter. Det er viktig at en ser på salukien som den allsidige hunden den er, samtidig som en er klar over begrensningene. Det er helt klart at den trives best med å være sammen med familien sin, og trenger de tette båndene til menneskene den bor med.

Salukien er ikke ansett å være blant de aller lydigste, og før hørte man gjerne at det var umulig å slippe salukier løs. Heldigvis vet de fleste av oss at det er uriktig, men slike påstander sitter ofte godt festet i den generelle oppfatningen av salukien. Ved hjelp av vanlig hverdagsdressur vil livet med rasen som oftest bli problemfritt.

Den lærer raskt, men kan gå lei stadige gjentakelser; det lønner seg derfor å trene lite, men ofte, og å variere programmet. Når man får en salukivalp i huset er det svært viktig at blir den godt sosialisert.

Dagens saluki har fortsatt mye av jakthunden i seg og man må være klar over det. Det vil variere fra hund til hund hvor sterkt jaktinstinktet er. Det hviler derfor et stort ansvar på eieren når hunden slippes løs. Noen salukier vil holde seg i nærheten av eieren, mens andre drar til skogs. Det er en rase som har behov for å løpe fritt, og det krever en observant eier som kan legge til rette for dette. Salukien jakter, i likhet med de andre mynderasene, ved hjelp av synet, og har derfor lettest for å forfølge byttet i åpent terreng. Har den fått øye på en hare eller rådyr, da kan selv den beste innkallingen bli ignorert.

Hvis en har flere salukier, er de som regel «selvmosjonerende» gjennom lek med hverandre. Ellers er det fint med lange spaser-, jogge-, ski- eller sykkelturner. Salukien er en allsidig turvenn. Erfaringen med voksne salukier er at når den har fått en god lang tur, hvor den har fått anledning til å løpe, er den tilfreds, meget avslappet og rolig innendørs.

Bruksområder

Hetsjakt med hund (jakt på levende bytte) er forbudt i Norge og i de fleste land i Europa, men en saluki kan ha stor glede av å delta på lure coursing. "Lure Coursing (eng.: "lure"="bytte", "coursing"="jakt") er en simulert harejakt som går ut på å jage et kunstig bytte ("luren") omkring på et jorde. Luren, som vanligvis er laget av lette plaststrimler, er festet i en tynn line som spoles inn av en vinsj ("maskinen"). Linen går i sikksakk på jordet via et antall trinser som er festet

i bakken, og hensikten er at hundene skal følge luren til den går i mål. Hundene løper to om gangen, og i konkurranser bedømmes det både hurtighet, smidighet, utholdenhet, entusiasme og samarbeidsevne. Saluki er hurtig og svært utholdende. Toppfarten kan være over 70 km i timen og den kan forflytte seg over store avstander på veldig kort tid. Flere deltar også med deres saluki innen lydighet og agility, og noen deltar på blodspor prøver, så mulighetene er mange. Det krever en god del tålmodighet av eier og ofte andre treningsmetoder enn man bruker på raser som er spesielt avlet for denne typen aktiviteter. Det finnes eksempler på salukier som har nådd høyt innen forskjellige grenene av hundesport til stor og gjensidig glede for hund og fører.

Salukien liker godt å være til nytte og ikke bare fungere som «pynt». Den kan også bære kløv på turer i skog og mark. Selv om den er slank, er den sterk og glad for å være med familien sin på deres aktiviteter. Mange som har rasen finner også veien til utstillingsringen for å få den bedømt i henhold til rasestandarden og i konkurranse med andre salukier.

Helse

Salukien er generelt en frisk og sunn rase, som i svært liten grad er beheftet med arvelige sykdommer/lidelser. Den oppnår derfor ofte høy alder og er som regel sprek og mobil til 12-13 årsalderen. Den røyter lite og lukter ikke «hund». Som voksen er den veldig rolig innendørs, sosial og trives sammen med rasefrender – derfor blir det ofte mer enn én saluki. Som valp er den åpen, glad og frimodig, og helt uten den verdigheten de fleste utvikler som voksne. ■

Norsk Myndeclubb

I dag ivaretas rasen i Norge av Norsk Myndeclubb og Arbeidsutvalget for saluki. Salukiutvalget er med på myndeclubbens medlemsblad "Mynden" som utgis tre ganger i året.

Utvalget holder en egen offisiell rasespesial en gang i året. Vi har også en hjemmeside som oppdateres kontinuerlig.

Ønsker du mer informasjon om rasen, besøk Myndeclubbens eller salukiutvalgets nettside: www.myndeclubben.no, www.saluki-norway.com

